

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזנפלד שליט"א

רח' הרב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר תזריע לכבוד ... אחרשה"ט!

בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע. **"אשה כי תזריע וילדה... וטמאה"** (ויקרא יב, ב).

אמרו חז"ל (תורת כהנים) היא טמאה, ואין הולד טמא. ורמז נפלא יש בדבר, כי יש הרבה אנשים מתוסכלים, שתיסכולם מלווה אותם כל החיים, וכואבים על מר גורלם, למה ועל מה נולדו למשפחה כזו והורים כאלו. זה כאוב על שגדל במשפחה שאין לה כסף, והעוני והצימצום וכל הכרוך בזה בימי

הילדות והנערות וכו' מלן אותם בחיים, וכל הזמן מקנא במי שיש לו, וחושב כמה טוב היה יכול להיות אילו היו אמצעים כספיים, כי אזי כל חייו היו שונים, ולכן הוא מתוסכל. ויש מתוסכל על שנולד למשפחה שאחד ההורים (וק"ו שניהם) הוא עם שכל נמוך ורדוד, וחצי טיפש ולא הבינו אותו ולא

מבינים אותו, ויש לו בושות מהם, ומדיבורם ומהתנהגותם, ואוכל קש מאופן שחינוכו והדריכו אותו, ומכל מנהיגותם וכו' ומתוסכל מכל זה המצב, ומקנא באחרים שנולדו להורים חכמים וכו'. ויש מתוסכל שנולד להורים לא נורמלים וחולי נפש בדרגות שונות, ומההשלכות הנוגעות לו באופן ישיר. ויש בעל תשובה שמתוסכל שלא נולד בקדושה וטהרה, והדבר רודף אותו וכו'. והנה אף על פי שאפשר להבין כל אחד ואחד מהמתוסכלים הנ"ל, וממתוסכלים נוספים למיניהם ('להבין' אותם - כן, 'להצדיק' אותם - לא), ובפרט שיש ביניהם שרח"ל יש להם טענות כלפי שמיא. על העול המדומה שנעשה להם, ועל ההפלאה

נשמה שנתת טהורה היא, שזה בחי' מה שמובא בריש דברינו אשה כי תזריע וילדה... וטמאה. ואמרו חז"ל היא טמאה, ואין הולד טמא. כי כל נולד הוא אדם בפני עצמו, ובבחירתו וידו להתנתק מכל חטרונות הוריו ומולידיו (אא"כ מן השמים החליטו אחרת, על פי ההלכה, או על פי גור דין, אבל על הרוב ומסתמא אינו כן, וכל אחד יכול והיב להתרומם ולהתחיל דף חדש בחייו, בבחינת "היא טמאה, ואין הולד טמא", וכנ"ל). והעיקר להתחזק מעבשיו ממש, לעבוד את ה' עם הנתונים והכלים שנתנו לו. ומה שבידו לשנות ולהשתנות לטובה, אדרבא כן יעשה ויצליח.

בברכת התורה וכטו"ם שמעון יוסף הכהן ויוזנפלד

הדבורים של צדיק

עלו זה כנגב ועליתם את החר (במדבר י"ג), ופרש רש"י: 'פסלת ארץ ישראל! הפלל הוא, שהדבורים של צדיק שמוכר בתורה או בתפלה נקרא ארץ ישראל, כי ארץ היא בחינת נפש, כמו שכתוב (תהלים קמ"ג): 'נפשי בארץ' וכו'. ונפש הוא בחינת דבור, כמו שכתוב (שיר השירים ה): 'נפשי יצאה כדבור'. וכשצדיק מדבר בתורה או בתפלה, נקרא ארץ ישראל. והדבורים שהוא מדבר עם המון עם בשחת חלון, הוא נקרא פסלת ארץ ישראל. ולמה מדבר שיחת חלון, כדי לקשר את המון עם אל הדעת, שהוא בחינת הר.

(ליקו"מ פא)

תיקון הכללי

זרע אברהם עבדו, בני יעקב בחיורו (תהלים קה, ו).

כל דיבורי אלה מופנים רק אליכם יהודים. וקראם והזכירם ע"ש אברהם עבד ה' - כי הוא היה הראשון לכל המאמינים. וע"ש יעקב אבינו, כי הוא ה' בחיר שבאבות, ומיטתו שלימה, וממנו לבד יצא העם הנבחר.

(מתוך הספר "שי למורא")

המשך הארות על מאמר

"עתיקא טמיר וסתים" (בסימן בא) וכדאיאת בווה"ק (ויקרא מו). כמה שעונשא דהאי בר נש בגין מילה בישא, כך עונשיה בגין מילה טבא דקאתי לידיה ויכיל לממלא ולא מילל, וכדאיאת בווה"ק (ויחי דף רמה). בכל אתר בעי שתיקה בר שתיקו דאורייתא, וכמ"ש (תהלים ל) למען יזמרך כבוד ולא ידום ה' אלקי לעולם אורך. - וגם ע"י פיו זוכה לכל המעלות אם יזכה לקדשו וכדאיאת

בווה"ק (האיונו דף רעד): זכאה מאן דנטיר מילוי וכמ"ש (חוקת, דף קפג): כל מאן דנטר פומיה זכי לאתלבשא ברוח קודשא וכמ"ש בווה"ק (תוספות דף שא): בכל זמנא דברנש אזיל באורח קשוט ופומי' ולשני' ממללן מילין קדישין, רחימא הוא דמאריה וכמ"ש ושוח"ט (תהלים נא) לשונו של אדם מביאו לחיי עוה"ב, וע"כ המקדש פיו אין מלאך המות יכול לו כמ"ש חז"ל (שבת ל): והנה מבואר שלזכות לשפע אלקי צריך לקדש את פיו דהיינו שישמור א"ע מלהוציא שקר מפיו, שזה מש"כ רבינו בספר המדות (אמת א) שמי שרוצה לדבק א"ע בהשי"ת עד שילך מחשבתו מהיכל אל היכל ויראה את ההיכלות בעיני השכל ישמור א"ע מלומר שקר אפי' בטעות, כי עיקר החיים נצחיים הם רק להשי"ת ולמי שזוכה להיכלל בו, ועיקר הכלליות שיהי' נכלל באחד הוא ע"י שזוכים לדעת אותו ית', שזה בחי' שפע אלקי וכמב"פ, וכמ"ש החכם אילו ידעתיו הייתיו, וא"א שיהי' נכלל באחד עד שיהי' נכלל אחר הבריאה בקודם הבריאה שיהי' כולו אחד, כולו טוב, כולו קודש, כ"א ע"י שישמור א"ע משקר כמבואר במאמר אמר רבי עקיבא (ח"א נא), כי השקר מוזק מאד ברוחניות ובגשמיות כמבואר שם.

(מתוך הספר "יש מאין")

לרעה שהגיע לחלקם וממנה סבלו וסובלים. והרי יש בחשיבה שכזאת והם השקפות פסולות ופגומות, כי (תהלים קמה, יז) צדיק ה' בכל דרכיו, וחסיד בכל מעשיו, (שם צב, טז) להגיד כי ישר ה' צורי ולא עולתה בו, כי (איכה ג, לט) מה יתאונו גבר על חטאיו, והרי ידוע שכל נולד הוא גילגול של נשמה שכבר היית בעולם הזה, ופגמה וקילקלה מה שקילקלה, ונשלחה שוב לעוה"ז לתקן את קילקוליה ופגמיה, ובכלל זה לסבול צער המכפר, ולכן הונחתה להולד באופן שנולדה ולהמצא ולגדול תקופה, איפה שגדלה ואיך שגדלה, והכל לטובתו, כי (ישעי' נה, ח) לא מחשבותי מחשבותיכם, ולא דרכי דרכיכם. ויש כאן דברים נסתרים ועמוקים אשר רק היודע כל התעלומות יודע ומבין. וע"כ אין לו מקום לטענות כלפי שמיא, כי מדוליה יהבו ליה, וממה שבישל מאכילים אותו, בבחי' מ"ש חז"ל (ע"ז ג; קה"ר א, לו) מי שטרח בערב שבת הוא יאוכל בשבת. ומי שלא טרח, מה יאוכל בשבת. אבל האמת היא שכשאחד מהנ"ל יגדל יצטרך להבין שאין טעם וזה לא נכון לחיות בתיסכול עקב הנ"ל ולהסתתר בבכיינות מאחורי הטיעון הנ"ל ולהנציח את אומללותו, כשבידו דייקא לפרוח לגדול ולצמוח ולתת זינוק אל על בבחי' התנערי מעפר קומי לבשי בגדי תפארתך (שיר לכה דודי - ע"פ ישעי' נב, ב), כי גם עליו נאמר אלקי

העזות דקדשה הוא בחינת שלם

פי אי אפשר להתקרב אל הקדשה ולעלות מדרגא לדרגא פי אם על-ידי עזות דקדשה, בבחינת "גהלת בעוף אל גוה קדשך". ועל-כן צריכין לזהר מאד, שלא להחליש לב אהד מישראל, ומכל-שכן שלא לבגשו. וזהו עקר אסור החמור של המלבי"ם פני חברו ברבים, שאין לו חלק לעולם הבא, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, פי על-ידי שמבגשו מחליש דעתו, ויכול לפל ממעט עבודתו ויהדותו, שתלוים בעזות דקדשה, פי עקר הדיקות תלויה בהתחזקות, שהוא בחינת עזות דקדשה, שכל מי שמחזק את עצמו בכל פעם אפלו פחות-השערה, כמו-כן הוא נכנס בגבול הקדשה בבחינת "גהלת בעוף אל גוה קדשך", ויתקרב יותר אל התורה ואל התפלה ואל הצדיקי-אמת. וכל מה שזוכה לתורה ותפלה יותר, כמו-כן הוא וזכה לעזות דקדשה יותר, וכן חוזר חלילה, עד שיכול לבוא למדרגות גבוהות מאד, לבחינת "בעשה ונשמע" הגבוה ביותר, אם יזכה לחזק ולאמץ את עצמו תמיד בכל עת ולהיות עו כגמר בכל הבחינות הן שיהיה לו עזות דקדשה כנגד גופו ומגשם, שהוא עז-פנים ביותר בענין התגברות התאוות, וזה שיהיה לו עזות דקדשה כנגד פל מיני עזי-פנים שבדור, שהם כלל פל המונעים והמסיתים והמפתים והמטעים מדרך האמת לאמתו.

(אוצר היראה בושח ועזות אות יט)

פעם אחת באו לרבנו ז"ל איש ואשה שיתפלל עליהם עבור בנים אמר להם רבנו ז"ל בזה הלשון: איהר וועט ביי מיר געהאלפן ויערן צווישן טאג און נאכט, וזה האיש הנז"ל היה דר בכפר אהד סמוך לאומין, ופעם אחת אחר הסתלקות רבנו ז"ל בא האיש הנז"ל ואשתו לאומא בשביל טבילת מצוה, ואז בבין השמשות הלך והשתטח על ציון רבנו ז"ל והתפלל שם האיש בדמעות שלישי, וקורו משם ונסעו לביתם ונפקדו בשנה הזאת בגן זכר וקראו אותו נחמן על שם רבנו ז"ל. לאחר זמן כשנתגדל בגם נחמן, באותו זמן נצאה הגזירה של לקיחת בני ישראל לצבא בעולם והבחור נחמן הנז"ל היה גם כן צריך להתניב במפקד הקוראים והלך מקודם על ציון הקודש של רבנו ז"ל ובכה שם הרבה, וספר אחר כך לאביו ואמו שחלם לו שבא אליו אברך שצורתו כף זכר (והכירו הוריו שזה צורת רבנו ז"ל) ואמר לו: הלא נקראת בשמי ומשום כף לא תשרת אצלם. ונעשה לו נס שיצא צרעת על גופו ופטרותו מעבודת הצבא, ולאחר זמן קצר נתרפא ונעשה פריא כמקודם.

ירושלים עיה"ק תות"ב ב"א. יום ו' עש"ק לסדר מצורע לכבוד ... אחדשה"ט!

בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע. **"זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו, והובא אל הכהן. ויצא הכהן אל מחוץ למחנה"** (ויקרא יד, ב"ג).

המציאות המרה היא שעדיין רוב עם ישראל, בעוונות, הם רחוקים מתורה ויראת שמים. ומוטל על הכלל ועל כל יחיד ויחיד לעשות ככל יכולתו לקרב רחוקים, וכן לעורר נרדמים ולקרבם לדרך האמת לעבודת ה'. וזכרוננו לפני יותר מארבעים שנה (ולפני גל התשובה, ולפני שהיו ישיבות לבע"ת) כשעוררתי על כך אצל אנ"ש, ואצל העולם נדו לי בראשם, והיו שגם לעגו לי בכל מיני לשונות, אבל ב"ה במסירות נפש נעשו מעשים שנתנו פירות, ופירי פירות וכו' וכו' והנה הענין הזה של קירוב, כמעט נשכח אצל אנ"ש הותיקים והמקוריים, ואצל בניהם ובני בניהם, על אף שהם בעצמם מקורבים, אבל לקרב אחרים - לא קיים בתוכניות ובמחשבה שלהם, אע"פ שרבינו ז"ל קרא למי שאינו עוסק בכך "עצים יבשים" וכנודע. והנה בצעירותי כמעט כל אנ"ש החשובים מהדור הצעיר היו מקורבים. שהיו תלמידי חכמים ותלמידי ישיבות הקדושות, שהתקרבו לעבודת ה' ולדרך הקודש של רבינו ז"ל ע"י השתדלות אחרים בכמה אופנים, וכיום בעוונות נשכח הדבר כמעט כליל, וסומכים על הריבוי הטבעי כ"י, ואם כי זה נכון להשקיע כוחות פנימה, מ"מ עדיין חובותינו כלפי אחינו הטועים והרחוקים מעבודת ה' עדיין חי וקיים, ויש להתעורר מהתרדמה ולעסוק בכך. וזה בחי' "ויצא הכהן אל מחוץ למחנה". אף שיש בחינה של "ביום טהרתו והובא אל הכהן", אבל גם יש בחינה שצריכים לטרוח ולצאת אל בחינת מחוץ למחנה, כדי לקרב ולטהר יהודי הנמצא מחוץ למחנה. וכמ"ש (דברים לג, ג) אף חובב עמים, כל קדושו בידך, והם תוכו לרגלך ישא מדברותיך, ואמרו חז"ל (בכא בתרא ה, א) וזהם תוכו לרגלך. תני רב יוסף אלו תלמידי חכמים שמכתתים רגליהם מעיר לעיר, וממדינה למדינה ללמד תורה, ישא מדברותיך. לישא וליתן בדברותינו של מקום. שזה בחי' מש"כ (משלי ה, טז) יפוצו מעיינותיך חוצה, חוצה דייקא, כי צריכים להפיץ תורה לקרב אלה שנמצאים בחוץ, ואם כי לא כל אחד ראוי ומחוסן ומסוגל ויכול לצאת מהקונדיה, ומהחממה, ולהתעסק עם רחוקים מאד וכמבואר בדברי רבינו הקדוש ז"ל (לקוטי מוהר"ן קמא סימן נט. מאמר היכל הקודש) שמי שמשתדל לקרב בני אדם לעבודת ה'ית, צריך לשמור את עצמו שלא יתאחזו בו הקליפות והרע של אלו בני האדם. והעצה של זה הוא בחי' משפט, היינו שיראה לשפוט א"ע תמיד (ע"ש) וע"י בחי' משפט הזה נתלהב הלב, ואש של התלהבות הזאת שורף את הקליפות מלהתאחזו בו, ואז מכניע הקליפות גם מלהתאחזו באלו הנפשות שקרבן לעבודת השם יתברך ע"ש. וזה ג"כ בחי' (משלי א, ט) חכמות בחוץ תכונה. שצריכים להביא את רינת התורה לאלו שנמצאים בחוץ (הן חוץ לגמרי, הן אלו שנמצאים בפנים, אבל בחוץ מעבודת ה' וקירבת ה'). שזה ענין הדלקת נר חנוכה בחוץ מחוץ לבית להאיר ולעורר אלו שנמצאים בחוץ דוקא וכנודע, שזה ג"כ בחינת (איכה ד, א) תשתכנה אבני הקודש בראש כל חצות. והם הם היהלומים היקר מפז, ילדי ונוער וכו' בני ישראל הרחוקים מהשי"ת מתורתו, ומהשקפה נכונה של צדיקי אמת. שמצוה גדולה להכניסם פנימה אל הקודש ולקרבם לרצונו יתברך. וזה דאיתא ברש"י על ס' שמואל"א (ב, ל) ומקורו בחז"ל (הד"א) וז"ל מתחילה נתתי כהונה גדולה לאלעזר הכהן ובימי פלגש בגבעה שפרקו ישראל ברוב המצוות, ומי גרם להם? פנחס וכיוצא בו שהיה להם לסבב מעיר לעיר ולהוכיחם (ולקרבם לה' ולתורתו) וכו' עיי"ש.

בברכת התורה וכמו"ם

שמעון יוסף הכהן ויונפלד

לעילוי נשמת
תמונת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ז שבט
תנצבה.
נתן וצרינה בלאוואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

להצלחת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמויות

לתרומות, הקדשה/מסירת שמות לזכרה
050 - 4161022
לקבלת העלון השבועי למייל צרו קשר במייל
netzah.meir@gmail.com

מכתבים על פרישת השבוע
מאת הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויונפלד שליט"א

לרכישת הספר - 054-84 96548

לעילוי נשמת
רותי בת עזר ימנה ח' ניסן
חסיבה בת רוזה מ' בניסן
חיים בן שמואל וחנה י' ניסן
אסתר בת נצ"ל י"א ניסן
תמר בת סוליקה י"ג ניסן
שלמה בן חיים כ' ניסן

יריב בן מניח
חזרה בתשובה שלמה